

Instruks for folketingets ombudsmand.

(Vedtaget af folketinget den 22. marts 1956.*)

I medfør af § 3 i lov nr. 203 af 11. juni 1954 fastsættes herved følgende instruks for folketingets ombudsmand:

§ 1.

Det påhviler folketingets ombudsmand på folketingets vegne at have indseende med statens civile og militære forvaltning.

§ 2.

Stk. 1. Ombudsmandens virksomhed omfatter ministrene, statens tjenestemænd og alle andre personer, som virker i statens tjeneste, jfr. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Dommernes embedsførelse falder i det hele udenfor ombudsmandens virksomhed. Dommerfuldmægtigene henhører derimod under ombudsmandens virksomhed i det omfang, klager over deres embedsvirksomhed ikke kan indbringes for den særlige klageret.

Stk. 3. Folkekirkens tjenestemænd henhører under ombudsmandens virksomhed, bortset fra spørgsmål, der direkte eller indirekte vedrører kirkens lære eller forkyndelse.

§ 3.

Stk. 1. Det påhviler ombudsmanden at være opmærksom på, om nogen, der omfattes af hans virksomhed, i tjenesten følger ulovlige formål, træffer vilkårlige eller urimelige afgørelser eller på anden måde gør sig skyldig i fejl eller forsømmelighed ved udførelsen af tjenesten.

Stk. 2. Ombudsmanden er berettiget til efter anmodning eller af egen drift at undersøge enhver civil og militær virksomhed, der udøves i statens tjeneste, og som henhører under hans embedsområde.

Stk. 3. Ombudsmanden er berettiget til at inspicere ethvert tjenestested under staten og har med tilsvarende begrænsning som omhandlet i retsplejelovens § 749, stk. 1, adgang til samtlige lokaler.

Stk. 4. Enhver, der virker i statens tjeneste, er forpligtet til at meddele ombudsmanden de oplysninger og til at fremlægge de dokumenter og protokoller, som han i sit hvervs medfør forlanger.

Stk. 5. Ombudsmandens krav på oplysninger i medfør af stk. 4 er undergivet de begrænsninger, der følger af § 2, stk. 2 og 3, samt begrænsninger svarende til, hvad der er fastsat i retsplejelovens § 169, stk. 1 og 3, § 170, stk. 1, hovedreglen i § 170, stk. 4, og § 749.

§ 4.

Stk. 1. Enhver, der er berøvet sin personlige frihed, har ret til i lukket skrivelse at rette henvendelse til ombudsmanden.

Stk. 2. Klager over behandlingen af personer, der er berøvet deres personlige frihed udenfor strafferetsplejen, skal henvises til det af folketinget i henhold til grundlovens § 71, stk. 7, nedsatte tilsyn, der kan overdrage ombudsmanden at medvirke ved behandlingen af sådanne klager, for så vidt de er rettet mod nogen, der virker i statens tjeneste.

§ 5.

Stk. 1. Enhver kan indgive klage direkte til ombudsmanden over personer og forhold, der henhører under hans virksomhed. Klagen bør så vidt muligt være affattet skriftligt og være bilagt klagerens bevisligheder.

Stk. 2. Klagerens navn og bopæl skal fremgå af klagen, der må indgives senest 1 år efter, at det påklagede forhold er begået.

§ 6.

Vedrører en klage personer eller forhold, der ikke omfattes af ombudsmandens virksomhed, eller er klagen for sent indgivet, underretter ombudsmanden klageren om, at han ikke kan foretage noget i anledning af klagen. Ombudsmanden kan dog oversende en sådan klage til rette myndighed samt give klageren rimelig vejledning.

*) Se tillæg B. sp. 301; folketingstidende: anmeldelsen sp. 3417, 1. behandling sp. 3744, 2. (sidste) behandling sp. 3890.